

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 8002 van 25 januari 2012
in de zaak A. 202.946/XIV-33.828**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Mieke Van den Broeck
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Het cassatieberoep, ingesteld op 21 december 2011, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 70.050 van 17 november 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 29 december 2011 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van het recht van verdediging “zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten”. Het betoog van de

verzoeker komt er op neer dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen volwaardige rechtshulp kan bieden. De verzoeker vraagt om een behandeling in volle rechtsmacht en zet daarbij uiteen hoe dit recht mede gewaarborgd wordt door artikel 6 van het EVRM.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoeker met zijn theoretische uiteenzetting geenszins aantoont met welke elementen bij de beoordeling van zijn asielaanvraag geen rekening zou zijn gehouden, voorziet artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien maken de artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet het de partijen mogelijk onder bepaalde voorwaarden “nieuwe gegevens” ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te brengen. Het aldus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep heeft een devolutieve werking, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn. Ook het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd.

Waar de verzoeker tenslotte stelt dat het recht op verdediging inhoudt dat hij zich dienstig moet kunnen verweren tegen de repliek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt uit het arrest nr. 45/2010 van 29 april 2010 van het Grondwettelijk Hof dat de artikelen 39/60 en 39/81, tweede tot vierde lid, van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schenden, in zoverre de vreemdeling die voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep instelt tegen een beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geen repliekmemoirie kan indienen. Het schriftelijke karakter van de procedure verbiedt weliswaar

dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd, maar het kan de partijen niet beletten ter terechtzitting mondeling te antwoorden op de argumenten in feite en in recht die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd.

Noch met betrekking tot de volle rechtsmacht, noch met betrekking tot het niet schriftelijk kunnen repliceren, zet de verzoeker ook maar enigszins uiteen met welke elementen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou hebben nagelaten rekening te houden bij zijn beoordeling van de zaak. Het eerste middel is voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Artikel 6 van het E.V.R.M. is niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bovendien mist de uiteenzetting van de verzoeker over de beoordeling van de neergelegde convocatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en over de hoorplicht duidelijk feitelijke grondslag. Het tweede middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

In het derde middel geeft de verzoeker een theoretische uiteenzetting en voert hij aan dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onvoldoende rechtsbescherming wordt geboden daar “deze geen enkele afweging maakt inzake de mogelijke schending van art. 3 EVRM” en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “bovendien niet beschikt over voldoende ‘volle rechtsmacht’ in de zin van art. 13 (EVRM)”. De verzoeker heeft de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. niet aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat hij dit middel niet voor het eerst kan aanvoeren in cassatie. Wat de vraag naar de volle rechtsmacht betreft, kan worden verwezen naar de behandeling van het eerste middel. De verzoeker toont niet aan waarom deze volle rechtsmacht onvoldoende zou zijn in het licht van artikel 13 van het E.V.R.M. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Uit de behandeling van het eerste middel blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volle rechtsmacht beschikt en de verzoeker toont niet aan waarom deze volle rechtsmacht onvoldoende zou zijn in de zin van artikel 4 van de Richtlijn 2004/83 of van artikel 39 van Richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de

vluchtelingenstatus. Het vierde en vijfde middel zijn kennelijk ongegrond en op het verzoek om prejudiciële vragen te stellen moet derhalve niet worden ingegaan.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vijftientwintig januari tweeduizend en twaalf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams